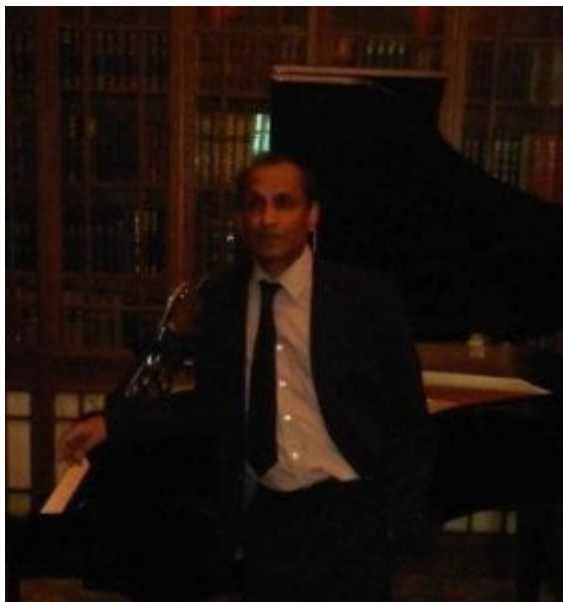

Původní rozhovor s Alexanderem Jacobem pro Dělský potápěč připravil a otázky kladl Patrik Vondrák.

Dr. Alexander Jacob je vědec a historik, který svého magisterského vzdělání dosáhl studiem anglické literatury a doktorský titul získal v oblasti dějin idejí. Publikoval řadu prací na téma náboženství, historie a spirituality Indoevropanů: *Átman* – rekonstrukce solární kosmologie Indoevropanů, *De Naturae Natura* – studie evropské přírodní filozofie či *Nobilitas* o historii aristokratické filozofie. Některé z jeho studií byly publikovány nakladatelstvím Arktos, pro které Alexander Jacob překládá knihy autorů, jako jsou Alain de Benoist, Pierre Krebs nebo Hans-Jürgen Syberberg.

Dlužno dodat, že Alexander Jacob není pouze vědec a historik, nýbrž i talentovaný umělec. Má první zkušenost s ním je právě z jeho klavírního koncertu, kde hrál výběr hudby z Čajkovského baletu Labutí jezero. Mělo se jednat o poněkud netradiční Čajkovského ztvárnění, které Rusové odmítli s tím, že je příliš německé, příliš wagneriánské. Hudební zážitek to byl ovšem velice silný a zajímavý.

Po koncertě jsem měl tu čest strávit s Dr. Jacobem část večera podnětnou a zajímavou diskusí u sklenky vína a právě zde se zrodila myšlenka, udělat rozhovor pro Dělský potápěč a seznámit tak českého čtenáře blíže s touto zajímavou osobností.

Mohl byste nám popsat, jak se člověk narozený v Indii začne zajímat o Wagnerovo dílo, germánskou mytologii a obecně o germánství? Kdy a jak vás tato témata poprvé oslovila?

„Idealismus“ je přirozený filozofický postoj všech indoevropských národů a v jeho nejrozvinutější formě ho nacházíme ve filozofických systémech starověké Indie. Později, po obrození v helénistickém novoplatonismu, dosahuje svého plného evropského rozkvětu v německém romantismu Fichteho, Schellinga a Schopenhauera. Wagnerovo myšlení úzce

souvisí se Schopenhauerovým a jako takové ho pokládám za jeden z nejdůležitějších příspěvků k indoevropské tradici.

Můj zájem o idealistické myšlení začal studiem sanskrtu v Indii těsně před zahájením doktorského studia na Pennsylvania State University (kde jsem se specializoval na cambridgeský novoplatonismus Henryho Morea [1614-87]). Časem jsem publikoval vyčerpávající studii o evropské přírodní filozofii (Franz Steiner Verlag, 1992), nově vydanou Arktosem. Nikoliv překvapivě mě tedy zajímalo i Wagnerovo myšlení, nejen proto, že to byl skutečný představitel německého idealismu, nýbrž také kvůli úctyhodnému hudebnímu dílu tohoto evropského génia.

A kdy jste zaznamenal existenci tzv. Nové pravice, resp. Nové kultury, GRECE, abychom byli přesnější?

Muselo to být už dávno při četbě *Comment peut-on être païen?* od Alaina de Benoist. Objevil jsem jeho časopis *Nouvelle Ecole* věnovaný chvályhodné snaze o vzkříšení pravé indoevropské intelektuální tradice.

Pokud se nepletu, žil jste 6 let na Moravě. To je dost dlouhá doba. Jak se zpětně díváte na tento pobyt? Jak na vás působila Česká republika? Všiml jste si nějaké její lokální tradice a „identity“?

Během života v České republice jsem nejraději navštěvoval pamětihodnosti – hrady a sídla z dob Přemyslů a Habsburků – které jsou pro českou a moravskou krajinu typické. Ale šokovala mě všeobecná nezdvořilost běžných lidí. Jsem si jistý, že toto nepříjemné, nespolečenské chování není typicky slovanské (před příchodem do ČR jsem žil také v Rusku, Bulharsku a Polsku), ale může za ně absence socializujících a civilizujících vlivů církve v této zemi, a co je ještě důležitější, dlouhodobě silný vliv lidí, kteří za tuto absenci mohou, totiž Židů. Samozřejmě, většina lidí židovského původu v ČR se neprohlašuje za Židy, ale stejně jako v období komunismu za „ateisty“. Celá společnost je nicméně zcela zjevně prodchnutá myšlením a duchem „Žida z ghetta“.

Co tím přesně myslíte, co je to dnes „Žid z ghetta“?

Středoevropský žid, který dosud nevstřebal kulturu křesťanské Evropy.

Mnoho filozofů a myslitelů tzv. Nové pravice explicitně kritizuje monoteismy, např. křesťanství a upřednostňuje pohanství. Tvrdí, že křesťanství se snaží vnucovat svou víru lidem po celém světě. Je univerzalistické, rovnostářské a pro Evropu nepůvodní. Jak tyto postoje vnímáte?

Ano, vím o tom a v tomto se Nová pravice naprosto mýlí. Celá evropská historie, společnost a kultura je postavena na křesťanství. Evropa vděčí za všechny výdobytky novodobé, předmarxistické civilizace trvalé přítomnosti politické moci ztělesňované katolickou Svatou říší římskou a Byzancí.

Nad lidmi, kteří žvaní o „nerovnosti“, aniž by tento výraz vůbec dokázali definovat, lze mávnout rukou jako nad intelektuálními hochštaplery nebo povýšenými proletáři. A neuchopitelnost, s jakou dnes „nerovnost“ propagují takzvaní „bílí nacionalisté“ (což je sám o sobě nesmyslný výraz, protože „nacionalisty“ definuje komplex socio-kulturních vazeb jejich národů a nikoliv pouhé jejich vnější fyzické vlastnosti), je všem skutečným nacionalistům na překážku.

Nerovnost, kterou si skutečný indoevropský étos žádá, je vždy duchovního charakteru (paradigmatem je samozřejmě starověký kastovní systém v Indii); duchovně povznesený člověk je skutečný šlechtic a přirozený vůdce své společnosti a státu. Toto duchovní povznesení je nerozlučně spjaté s typickým idealistickým intelektuálním postojem Indoevropanů, o kterém jsem už mluvil. Také víme, že jak římskokatolická, tak východní ortodoxní církve jsou vedeny ukázkově disciplinovanou hierarchií. Takže dokud Západ neobnoví svou křesťanskou duchovní podstatu – jak to zjevně dokázali Rusové obdivuhodnou obrodou pravoslavné církve – není na znovuzkříšení Evropy šance.

Alfred Rosenberg byl ve svých názorech a spisech bezpochyby ovlivněn dílem

Houstona Stewarta Chamberlaina. Znáte kritiku prací/myšlení obou mužů z pera Julia Evoly, která ukazuje, jak dalece jsou ovlivněny anglickým liberalismem a ideály Francouzské revoluce (už slovy „národní“ a „socialismus“), nehledě právě na smířlivý postoj ke křesťanství a respekt k postavě Ježíše Krista, jehož básník a Hitlerův i Rosenbergův mentor Dietrich Eckart neváhal označit za „židobolševika“ (Bolševismus od Mojžíše po Lenina)? [1]

Myslím, že tuto Evolovu kritiku Rosenberga a Chamberlaina jsem nečetl. Evoly si nesmírně vážím, takže bych si jeho názory na nacionální socialisty rád přečetl.

Je mi však jasné, že nacionální socialisté, počínaje Chamberlainem, trvale a vědomě bojovali proti falešným ideálům Francouzské revoluce. To je naprosto jasné už z Chamberlainových *Political Ideals* (1915), které jsem přeložil. A Chamberlain, stejně jako Wagner, byl zbožný křesťan. I Rosenberg a mnozí nacionální socialisté byli křesťanství nakloněni, pokud se nedostávalo do konfliktu s jejich protižidovskými politickými cíli. Nejsem si jistý, jestli Eckart nazývá Krista židobolševikem. Ve skutečnosti jeho práce sžíravě napadá židovskou interferenci (= prolínání) v křesťanství, především prostřednictvím Žida Pavla (Šavela). Eckart, stejně jako mnozí tehdejší němečtí nacionalisté, volal po „nefalšovaném křesťanství“.

Když jsme se setkali, mluvili jsme o národním aktivismu. Jistě sledujete napříč světem mladé nacionalisty, aktivisty, identitáře, skupiny a hnutí, kteří stojí proti zhoubným ideám multikulturalismu, globalismu a liberalismu. Do kterých z nich vkládáte největší naděje?

Žádných nacionalistických cílů nikdy nedosáhne skupina, která mezi sebe přijímá Židy a která není výslovně protižidovská, protože ti budou vždy otevřeně nebo potajmu podporovat a prosazovat mezinárodní finanční zájmy, které jim za posledních 100 let v mnoha zemích celého světa poskytly tak obrovské společenské a politické zvýhodnění. A bohužel nevím, jestli mimo muslimský svět nějaké silné protižidovské organizace vůbec existují.

Nemyslím si, že by mimo muslimský svět, resp. v Evropě, nějaké takové oficiální aktivistické skupiny existovaly. Protože stát v Evropě proti nim automaticky zapříčiní silné represe. Ostatně sám jste dobrým přítelem historika Davida Irvinga, který byl zatčen v Rakousku kvůli své staré přednášce a strávil tam ve vězení více než rok. Jste také přítelem amerického publicisty a spisovatele Dr. Davida Duka, který byl bez udání důvodu zatčen před čtyřmi lety v Praze a vyhoštěn z ČR. Napadá mě tedy otázka; Co si myslíte obecně o svobodě slova a demokracii v Evropě? Má, dle vás, na jejich omezení (absenci) silný vliv židovské působení v Evropě? Jaká je v tomto směru situace v Indii?

Vliv Židů v Evropě od jejich zrovnoprávnění a marxistických revolucí v 19. a na začátku 20. století neustále sílí. Po válce to pochopitelně nabralo na obrátkách, protože Amerika celkem snadno kolonizovala západní Evropu. Východní Evropa si naštěstí uchovala kulturní integritu dalších 40 nebo 50 let díky železné oponě, jejíž pád dává židovsko-americkým silám „svobodu“ dokončit znásilňování Evropy.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Indický vědec říká: Česká republika je prodchnutá duchem „Žida z ghetta“ – rozhovor s Alexanderem Jacobem | 5

Indie psychologickou nadvládou Židů na rozdíl od Evropy netrpí, i když jí její ekonomické a vojenské závazky vůči USA a Izraeli brání jednat v mezinárodních záležitostech zcela nezávisle.

Multikulturalismus nebo kapitalismus s jeho volným trhem a zrušením hranic. Co z toho považujete za větší hrozbu pro osud našich zemí?

Kapitalismus a mezinárodní obchod jsou faktory, které by samy o sobě sociální chování nijak zásadně neovlivňovaly. Bohužel, ekonomické síly v mnoha zemích, hlavně na Západě, nahrazují stát a začínají přebírat jeho legitimní úlohu kulturně pečovat o jeho obyvatelstvo. Tím tyto ekonomické síly podřívají jak stát, tak kulturu.

Rovněž otázka multietnických populací v rozvinutých zemích souvisí s tím, jestli jsou silnější obchodní zájmy nebo stát. Když stát stojí na pevných, tradičních základech (jako například britská společnost), cizí přistěhovalci nemohou sami o sobě hostitelskou společnost výrazněji ovlivnit a spíš se jí budou muset přizpůsobit. Pouze když státní instituce slabších zemí začnou brát za svůj primitivismus multikultury – kultury Hollywoodu a MTV – úmyslně a vší silou exportované americko-židovskými finančními kruhy v rámci globalizace, tak se vliv státu na obyvatelstvo dramaticky snižuje a hrozí ztráta národní identity. Šíření obludné americké „multikultury“ samozřejmě usnadňují moderní technologie a ateistická výchova chamtivých internacionalistů.

Imigranti jsou obvykle menšiny, které si s sebou přinášejí svou kulturu a zpočátku se starají jen o obstarání živobytí, ne o podkopávání kultury hostitelské země. A i když v Německu Turci, kteří tam desítky let pracovali, začali stavět mešity, nebyli to oni, kdo oslaboval a ničil křesťanskou víru sousedních zemí. Je tedy jasné, že největším nebezpečím pro národy a státy je rozvrat původních kultur shora – revoluční americkou „multikulturou“ propagovanou mezinárodními finančníky.

Nakladatelství Arktos vydalo několik vašich děl. Jakou vaší knihu byste doporučil přeložit do češtiny jako první a proč?

Navrhoval bych studii aristokratické politické filozofie *Nobilitas*, vydanou v roce 2001 University Press of America a nyní také prodávanou Arktosem. A věřím, že by se jednou mohla přeložit do češtiny i má studie evropské přírodní filozofie *De Naturae Natura*.

Pro Arktos také překládáte knihy Alaina de Benoist. Když jsme se spolu sešli, říkal jste, že právě překládáte nějakou jeho ekonomickou knihu. Jaká je aktuální ekonomická pozice Alaina de Benoist?

Benoist je protikapitalistický socialista, což by měl být každý pravicově smýšlející člověk a je tvrdě proti globálnímu finančnímu systému ovládajícímu a ničícímu moderní svět.

Vaši studii *Ātman: A Reconstruction of the Solar Cosmology of the Indo-Europeans* jsme ještě nečetli, avšak podle slova *ātman* v názvu se nezdá, že byste vycházel z

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Indický vědec říká: Česká republika je prodchnutá duchem „Žida z ghetta“ – rozhovor s Alexanderem Jacobem | 6

Haudryho teze „tří nebí“? Nebo ano?

Mé dílo *Ātman* (2005) je naprosto originální rekonstrukce starověké indoevropské kosmologie, založená na komparativním studiu literatury a archeologie zabírající indoevropskou kulturu mnohem širěji – od Ruska po Blízký východ a od Indie po západní Evropu – než v Haudryho díle. Mé doplnění *Ātman, Brahman* (2012) – o starověkých indoevropských náboženských obyčejích – je stejně originální, protože vychází z kosmologie zrekonstruované v první knize.

Který ze Syberbergových filmů považujete za nejzásadnější a proč? Nebo přesněji, které scény či promluvy konkrétně Vám z těch mnohahodinových děl utkvěly?

Přeložil jsem Syberbergovu prózu *Vom Unglück und Glück der Kunst in Deutschland nach dem letzten Kriege* (1990), jelikož ji pokládám za jedno z nejdůležitějších děl německé poválečné literatury. O jeho filmy se však moc nezajímám, protože jsou na můj vkus příliš brechtianské a modernistické. Nicméně musím říct, že na mě udělalo velký vliv filmové ztvárnění Wagnerovy hudby v *Requiem für einen jungfräulichen König* (1972) o králi Ludvíkovi II. Bavorskému.

Ludvík II., Karl May a Adolf Hitler jsou pro Syberberga příklady tří německých umělecky založených mužů, kteří se pokusili změnit svět cestou od přeformování „subjektivního vědomí“, nikoli tzv. „objektivních vztahů“. Vidíte v poválečném Německu někoho, kdo by se jim v tom – alespoň vzdáleně – mohl rovnat?

Nemyslím, že by se fantastové Ludvík II. a Karl May podobali Adolfu Hitlerovi – jehož socialistické a umělecké cíle se víc blíží Richardu Wagnerovi. Myslím, že Syberberg také naráží na tuto významnou podobnost na začátku filmu *Hitler, ein Film aus Deutschland* (1977).

O nikom jako Hitler v dnešním Německu nevím. A nemyslím, že by Němci (nebo třeba muslimové) měli čekat na někoho, kdo udělá to, co by měl každý velký národ dělat sám, aby si v „globalizovaném“ – nebo „judaizovaném“ – světě znovu získal suverenitu.

Ceníte si Sávitří Déví?

Už jsem ji přes 20 let nečetl. Její takřka fanatické lpění na ideálech nacionálního socialismu je působivé; ale myslím, že je vždy lepší číst původní německé nacionální myslitele než jejich obdivovatele. To je samozřejmě důvod, proč jsem přeložil do angličtiny některá díla Alfreda Rosenberga a Gottfrieda Federa.

A vize Miguela Serrana?

O něm ani jeho práci moc nevím.

Pokud je populace evropského původu v úpadku, kdy se rodí méně dětí, než jaká je

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Indický vědec říká: Česká republika je prodchnutá duchem „Žida z ghetta“ – rozhovor s Alexanderem Jacobem | 7

úmrtnost, není předčasné mluvit o překonání „posledního člověka“ suprahumanistickým ideálem? Míněno, jestli prvotně není důležitější zaměřit se na fyzické uchování lidí evropského původu. Aby nakonec bylo co „překonávat“.

Domnívám se, že je důležitější síla tradice než homogenita krve, přesto ale není pochyb o užitečnosti krevního pouta. Například Indie měla vždy velice smíšenou populaci, která si zachovala hinduistické tradice přes tisíciletí, protože v Indii byla vysoká intenzita psychologického pronikání hinduismu mezi různé národy. Na druhou stranu severské země se svou více homogenní populací měly jen relativně slabou kulturní úroveň. Inspirovali se často z Německa a (v případě Normanů) z Francie. Nedokázaly po stovky let nabídnout žádnou originální přidanou hodnotu do evropské kultury.

Značná část evropských elit - těch nejlepších - zahynula v obou světových válkách, které jsou jasným příkladem negativního výběru. Kde se nyní podle Vás tvoří nové evropské elity? A dá se vůbec o něčem takovém mluvit, zvláště srovnáváme-li je s aristokratickým ideálem např. antického Řecka?

Není pravda, že války vedou k „negativnímu výběru“ zničením rasově hodnotného materiálu, protože krátce po první světové válce, provázené velkými ztrátami na životech Evropanů, došlo k obrodě rasového elitářství.

Důvod, proč se dnes skutečné indoevropské elity nemohou dostat na vrchol, nespočívá v tom, že by byla rasa zkažená nebo zdecimovaná, ale v trvajícím totální psychologické kontrole nad pravými evropskými tradicemi ze strany protievropských, židovsko-amerických sil. Jakmile budou okovy židovské Ameriky svrženy, dojde k přirozené obnově idealisticky založeného elitářství, které, jak jsem řekl, je pro Indoevropany charakteristické. A k tomu nevyhnutelně dojde v rámci těsnějšího sjednocování církve a státu.

Poznámka:

[1] Zde byla v otázce drobná chyba, ve skutečnosti totiž Dietrich Eckart označil za židobolševika Mojžíše. Viz Dietrich Eckart, *Bolševismus od Mojžíše po Lenina: rozhovor mezi Adolfem Hitlerem a mnou o židovské otázce*, Praha, J. Hlaváč 2003.